

ÖNVÉDELEM

Meg akartad okkal,
indokkal fékezni:
— ne öljön —,
nem tudtad,
kísértetek támadnak,
lendült a töröd,
nincs védett helyük
se égben, se földön
a gyáváknak.

Belül, az érdekkörön,
karámon kívül is lázad
a sebzett önvédelem,
leteper a kábulat,
észvesztő a káröröm.

Nem mentség, társat
kerestél, s bíráid,
az eddigi élő évek,
nem védenek meg
a látások gyermekének;
a maradás vállaidon
meghorzsol, felvérzett,
a pórvád pusztítón
csíholta szívverésed,
lesipuskások között
rebbent, üzent érted:
— ne ölj, önvédelem —,
pengéje a késnek, szónak
testvérszívig érhet.

Lehetnétek még merészek,
tűzokádó sárkányt
vágtak le egy anyaméhben
fogant legendás legények. —

Meg akartad okkal,
indokkal fékezni:
— ne verjen ösztön —,
az érdek holtágán
evező szenvedélyek;
rajzás, önpusztítás
az örvények zátonyán.

REZGŐNYÁRFA

Nyárfalevél
nyárfalevél,
piros nyárban
megremegettél.

Leveleden
kétszínűség,
melyik messzebb:
föld vagy az ég.

Merre mennél,
ezüst színnel
mikor a tél
érted üzen?

Remegésed
mit jelképez?
A két színed
mitől vértez?

Hervadások,
enyészetek
pergetik a
legszebb diszed.

Öreg törzsed,
szikár ágak
dühödt télben
időt állnak.

Cibálják a
fergeteget,
rügybe rejtik
leveledet.

Kétszínűket,
télelmeset:
megtépett nyár
susog, rezeg.